

28. Нибиру

В течение на времето навлизахме все повече в шумеро-ававилонската и египетската астрономия, защото, инспирирани от „апокрифната астрономична литература“ на Темпъл, Папке и останалите, искахме колкото може повече да се приближим до нейните корени, за да опитаме поне да установим как тези автори са стигнали до своите резултати. В края на краищата и Сичин с книгата „Дванадесета планета“ предлагаше една много оспорвана астрономична алтернатива на общоприетата интерпретация на старите шумерски писма и по този начин постави началото на несвършващата и до днес спорна, отчасти цинична дискусия между лаици и шумеролози.

Нибиру – това тайнствено име, причини в миналото доста безпокойство. Сичин оборва досегашния възглед, че се има пред вид Юпитер, и смята, че то е „неговата“ дванадесета планета Мардук, която проникнала в нашата Слънчева система и чито луни се сблъскали с кръжащата там планета Тиамат, откъснали късове от нея и я изхвърлили в друга орбита, където тя и до днес се движи като Земя с Луна. Според Сичин планетата Мардук, родината на Нефилим, се появявала на всеки 3600 години във вътрешната Слънчева система между Юпитер и планетоидния пояс.

И Темпъл, търсейки решение на загадката на Сириус, се сблъскава с Нибиру (изписано в немския превод на книгата като Небибу) и смята, „че е една от шумерските думи, които вбесяват человека, защото не се знае, какво означават“. Той застъпва мнението, че шумерското Нибиру е произлязло от египетското Неберу, което означава „господар на слънцето“. Едно изцяло звездно понятие!

„Мул Апин“ е едно ръководство на около 3000 години с астрономически текстове на клиновидно писмо, също като „Анерт“ на ававилонците. В него точно са обозначени движенията на съзвездията и планетите и самото четене на тези плочки е крайно интересно. Херман Хунгер и Давид Пингре в техния филологически коментар на „Мул Апин“ не намират дефиниция на Неберу (така е написано тук), но смятат и означаването му като Юпитер за немного уместно. Досега се смяташе, че Юпитер е наричан Неберу винаги, когато е бил близо до меридиана. Същото обозначение се използва и за Меркурий: „Когато Меркурий разделя небето и стои там (неговото име), е Неберу.“ Меркурий обаче е толкова близо до Слънцето, че почти не се вижда и се изкачва само няколко градуса над хоризонта,

където евентуално може да се види само при най-благоприятна видимост. Също и за Венера се използва подобно обозначение. Но Венера и Меркурий са вътрешни планети и не могат да бъдат разделители на Слънчевата система, както е прието за Юпитер.

Нибиру, Небибу или Неберу трябва да е нещо друго. Ние искахме да знаем какво в действителност пишеше в старите текстове, започнахме да търсим стари книги и намерихме екземпляри на „Енума Елиш“, шумерско-ававилонски епос за сътворението и старите астрономически плочки с клиновидно писмо „Мул Апин“. Като прочетохме какво пишеше там, трябваше първо да седнем и дълбоко да си поемем въздух. Нибиру е звезда. По-долу сме привели съответните откъси от текстовете и техните източници:

– О. Шрьодер: „....червената звезда, която стои на юг, след като боговете бяха прекратили нощта, разделяща небето на половини, тази звезда е Неберу, Мардук...“

– Р. П. Ричардсън: „(когато) звездата на Мардук стои в средата на небето, тя (се нарича) е Неберу, брод...“

– „Мул Апин“: „....една светла звезда – (макар че) нейната светлина е слаба – разделя небето на половини и стои там: (това е) звездата на Мардук, Неберу, брод...“

– „Енума Елиш“: „....звездата, която (свети на небосвода). Нека тя определя началото и бъдещето, нека човечеството да се прекланя пред нея, като казва: Тя, която извоюва своя път сред Тиамат (без да почива), нека нейното име да е Нибиру, „този, който заема средата“! Тя запазва пътищата на звездите, тя води всички богове като овце!“

– „Енума Елиш“: „Нибиру, звезда, която изгрява на небето. Тя наистина обхваща края и началото, към нея гледат (?). Тя, която пресича средата на Тиамат (без умора), нейното име наистина е Нибиру, който обхваща средата, казват, че тя поддържала орбитите на небесните звезди. Тя пазела като дребен добитък и боговете в тяхната общност...“

Приблизително от средата на декември до началото на януари централните части на Зимния шестоъгълник са в кулминация. Около полунощ HD 42 807 стои близо до южния меридиан, т. е. по време на своята най-добра видимост централното най-голямо сгрупование на звездни констелации, което ние познаваме, наистина дели небето на две половини. По това време „боговете са свършили“, т. е. всички спадащи към Зимния шестоъгълник звезди са изгрели.

HD е от спектрален клас G, но поради нищожната маса и светимост цветът ѝ се измества малко към червеното и тя свети по-вече в оранжево. HD е една „светла звезда – (макар че) нейната светлина е слаба“, защото изглежда слаба за простото око поради голямата си отдалеченост. Ако поставим HD на същото разстояние от десет парсека (32,6 светлинни години) до Сълнцето, то би светило с абсолютна величина от 4,85 M_v, докато HD би достигнала 5,23 M_v и при наблюдение с невъоръжено око би предизвикала у вас същото моментно ослепяване.

В много отношения HD заема средата първо като централна звезда на Зимния шестоъгълник, от друга страна, тя кулминира на южното небе по времето, което дълго преди християнството, е изглеждало като най-святата част от цялата година: времето на зимното слънцестоеене и смяната на годината.

Зимно време между 22,30 и 1,30 часа при поглед нагоре и на юг човек винаги вижда HD. Тя наистина обхваща „края и началото“ едновременно, защото плува на края на вечно и безкрайно точещия се по нашето небе Млечен път, нашата галактическа майка във Вселената, чиято ръка покровителствено се протяга над нас. И като внимателен наблюдател, изглежда, е разположена близо до мястото на пресичане на орбитите на планетите със звездите на галактиката и бди над техния вечен път през пространството и времето.

Дали там HD отдавна вече не е имала име?